

Junioři dokráčeli do semifinále
Dvacítka prošla po 13 letech mezi poslední čtyři
STRANY 2

Vydařený Harfa Cup
První ročník přinesl sportovní i společenské zážitky
STRANA 3

Týden hokeje počtvrté
Stadiony opět ožívají úspěšnou náborovou akcí
STRANA 4

Kučera: Děti nejsou malí dospělí

Z juniorských šampionátů má Jiří Kučera doma dvě stříbrné medaile. A přestože letos čeští mladíci na cenný kov na MS v Buffalu nakonec nedosáhli, považuje bývalý reprezentační útočník a mistr světa z roku 1996 jejich vystoupení za úspěšné.

Dá se srovnat doba, kdy jste juniorské šampionáty v roce 1984 a 1985 absolvoval vy, se současností?

Myslím, že určitě ne. Tenkrát to bylo jiné, po sportovní stránce nebyla ani náhodou taková konkurence jako dnes. Největší rozdíl oproti tehdejší době je v tom, kolik prostředků do výchovy mladých hráčů nyní dávají severské země nebo Švýcaři. Tenkrát do rozvoje šlapali hodně Rusové, samozřejmě Kanada a my. Dnes je těch zemí mnohem víc a vývoj jde rychle dopředu.

Jak si v něm podle vás stojí Česko?

Řekl bych, že jsme ten rozjetý vlak chytli. Sice za pět minut dvanáct, ale chytli. A teď nejde jen o úspěch na dvacátkách, za který já postup do semifinále považuju, i když to pak už nevyšlo, ale i o předváděnou hru, jakou se v posledních letech prezentujeme v mládežnických kategoriích. Navíc se podařila finanční stabilizace českého hokeje a to není málo.

Díky tomu se může dbát víc právě na mládež, že?

Jiří Kučera

- **Narodil se** 28. března 1966 v Plzni
- V lize debutoval v sezoně 1983/1984 za **Plzeň**, kde s výjimkou dvou ročníků v **Jihlavě** (1985/1986 a 1986/1987) hrál až do roku 1990
- V zahraničí strávil čtyři sezony v **Tappaře Tampere**, poté přestoupil do švédské **Luley**, kde kromě sezony 1996/1997 (Plzeň) a 1997/1998 (švýcarský Kloten) hrál až do roku 2001, kdy ukončil kariéru
- Zúčastnil se osmi světových šampionátů, má čtyři bronzové a **zlato z roku 1996**, kde vstřelil pět branek včetně poslední ve finále s Kanadou
- Zahrál si **na olympiádě v Lillehammeru** v roce 1994 a na Světovém poháru 1996
- Je členem **Síně slávy českého hokeje** a také Síně slávy Lulea HF

Přesně tak. Mládež může cestovat za zápasy prakticky po celém světě a měřit síly s nejlepšími celky už od národňáku do šestnácti let. Pamatuju doby, kdy jsme se připravovali třeba s Poláky a s Maďary, protože prostě nebyly peníze.

To by asi nyní opravdu nestačilo...

V dnešní době by to prostě už nešlo. Chceme-li být součástí špičky, musíme vytrvale pracovat s mládeží, a to je záležitost roků, možná desetiletí. Rozhodně ne měsíců. V tomto procesu prostě neexistuje žádný urychlovač, i když by to bylo fajn.

Trénujete mládež v Klatovech a současně vypomáháte u A - týmu. Jak to jde dohromady?

Hokej je jen jeden, ale je fakt, že v mládežnických kategoriích se samozřejmě musí přistupovat k dětem jinak než k hráčům v áčku dospělých. A to je právě důvod, proč to dělám. Chci ovlivnit ostatní trenéry a rodiče dětí v mém okolí tak, aby si uvědomili, že děti nejsou malí dospělí.

Co vám práce s malými hokejisty dává?

Baví mě dětský kolektiv a radost, kterou dokážou děti naplnit nás dospělí. Je dobré vědět, co potřebuje kluk v dětském věku, a na tom postupně pracovat. Nejde ale přeskočit a chtít po dětech kombinaci, když sotva stojí na bruslích. Je to podobné jako ve škole.

Jak to myslíte?

Také vám hned v 1. a 2. třídě nedají počítat rovnice o dvou neznámých nebo řešit shodu přísudku s podmětem. Jenže ve škole se takové přeskocení pozná hned, ve sportu je to složitější, protože vám může přinést krátkodobý výsledkový úspěch. Až po letech pak rodiče poznávají, že o úspěchu nemohla být ani řeč.

Jak jste se vůbec dostal k hokeji vy?

Začínal jsem v devíti letech, což je na dnešní dobu pozdě, ale jsem kluk z vesnice. A tak jsem neměl od mládí úzkou specializaci jen na hokej, ale prošel jsem všemi vesnickými sporty. Myslím, že i dnes by to některým klukům prospělo. Podle mě je lepší používat svou sílu při různých dětských hrách a lézt, jak se říká, po stromech, než chodit do posilovny. Ale dětem to nevyčítám, je to dané dobou a je to těžko ovlivnitelné.

Byl nějaký trenér, který vás v mládežnických letech hodně posunul ve vývoji?

V KLATOVECH, kde trénuje mládež, se Jiří Kučera zapojil i do akce Týden hokeje, kde pomáhá malým zájemcům s prvními krůčky na ledě. **Foto:** ČSLH

Vzpomínám si na trenéra, který se jmenoval také Jiří Kučera a který se už tenkrát velmi věnoval technice bruslení. Myslím, že je to základ i dnes: bruslení a kontrola kotouče. V pozdějších letech taktika. Ale za základ považuju obratnostní bruslení.

Jak se vám vedlo ve vaší mateřské Plzni dále?

V žáčcích jsem byl ve Škodovce, ale v dorostu mě z ní poslali do B - týmu, který hrál tenkrát pod hlavičkou pivovaru. Táta z toho byl špatný, ale vysvětlil mi, že nešlo o trest. Naopak vedení chtělo, abych se víc vyhrál a aby byl i v tom béčku někdo šikovný. Nakonec ale béčko soutěž vůbec nepřihlásilo a já jsem tak hrál ve Škodovce i v dorostu. A pak už jsem šel rovnou do seniorského áčka.

V nejvyšší soutěži jste debutoval v sedmnácti letech a po dvou sezónách zamířil na vojnu do Jihlavy...

Tenkrát chtěl pan Haber, abych s Pepíkem Řezníčkem zůstal v Plzni, a tak nás přihlásil na veškerou. Tak jsme tam s Pepou šli a já říkám: Pane Haber, co si mám vzít s sebou? A on říká: Vezmi si svačinu a korunu na telefon, kdyby to náhodou nevyšlo. No, nevyšlo to...

Tehdy nadupaná Jihlava ale nakonec byla dobrou hokejovou školou, ne?

No, já jsem před těmi přijímačkami už odmítl panu Neveselému angažmá v Jihlavě s tím, že ze mě bude vysokoškolák. A když pak ze mě nebyl,

pan Neveselý povídá: Ty blbe, ta nabídka byla, když jsem neměl poskládané centry, teď budeš muset hrát křídlo. (smích) A tak to nakonec dopadlo, jak nejlépe mohlo. Hrál jsem křídlo s mistry světa Dušanem Paškem a Jirkou Šejbou. A byla to pro mě ta nejlepší „vejška“.

Však jste také záhy dostal pozvánku do dospělé reprezentace.

V roce 1987 nás bylo v národňáku asi třináct nových hráčů a už tehdy jsme byli dvě minuty od zlata... Nakonec z toho bylo třetí místo a série bronzových medailí, moje reprezentační kariéra pak vyvrcholila v roce 1996 zlatem.

Proč jste po sametové revoluci neodešel jako řada jiných do NHL?

Už jsem měl dokonce před podpisem smlouvy, ale bál jsem se létání, a tak jsem to Pittsburghu nakonec odmítl. Dokonce mě tenkrát přemlouvala i paní Jágrová. Tak jsem to podepsal ve Finsku v Tappaře. Tam se moc nelétalo, jenže v následující sezoně jsem šel do Lulea, odkud jsme s výjimkou MoDo létali všude.

Kariéru jste ukončil v pětatřiceti letech. Nechtěl jste ji ještě prodloužit třeba v Česku?

Měl jsem velké problémy s ploténkami a už to prostě nešlo. Skončil jsem přesně 10. ledna 2001, kdy jsem hrál ve švédské lize poslední zápas.

Řekl bych, že jsme ten rozjetý vlak chytli. Sice za pět minut dvanáct, ale chytli.

Nečas: Jsem na kluky hrdý

Spokojenost ze splnění semifinálního cíle i z osobních výkonů se po mistrovství světa hráčů do 20 let mísila v útočníkovi Martinu Nečasovi se zklamáním z toho, že český tým nakonec nedosáhl na vytouženou medaili.

Proč vám nevyšly dva závěrečné zápasy?

Soupeři hráli lépe, prostě nás přejeli. Už ve skupině jsme hráli hodně vyrovnané zápasy, museli jsme bojovat až do konce. V utkáních s Kanadou a Amerikou nám pak možná chyběly síly.

Jak celkově hodnotíte vystoupení na mistrovství světa v Buffalu?

Vnímal bych to pozitivně. Medaile je škoda, ale postoupili jsme do se-

mifinále. Jsme čtvrtí na světě, to podle mě není zklamání, dlouho to tady nebylo. Pro nás bylo klíčové postoupit přes čtvrtfinále a to se povedlo. Ve skupině jsme nasbírali devět bodů,

KLÍČOVÝ OKAMŽIK. Martin Nečas proměňuje rozhodující nájezd v utkání s Finskem, čímž poslal český tým na MS do semifinále. **Foto:** ČSLH

což je hodně dobrý výsledek. Jen mě mrzí, že jsme nevyhráli jeden z posledních dvou zápasů a nezískali medaili. Ale i tak jsem hrdý na všechny kluky.

Potěšilo vás, že jste skončil druhý v kanadském bodování turnaje?

Cítil jsem se na mistrovství dobře, i když bych nerad hodnotil sám sebe. Na statistiky nehraju, důležité jsou výsledky a přínos pro tým. Všichni jsme hráli kvalitní hokej, pak nám trochu došly síly a tím pádem jsme nebruslili tolik jako předtím ve skupině nebo ve čtvrtfinále.

Na co budete ze šampionátu nejraději vzpomínat?

Asi na vítězství nad Finskem na nájezdy. To bylo nejemotivnější utkání, moc hezký okamžik. A také na partu, ještě jsem nezažil turnaj, kde byla taková parta kluků a realizační tým. O to víc se my mladší budeme těšit na příští šampionát.

Anketa hráčů do 20 let

Jak hodnotíte vystoupení na MS?

Marek Zachar, kapitán

Nechali jsme na ledě všechno, bohužel to na medaili nevyšlo. Odmakali jsme ale turnaj suprově, bylo to skvělé mistrovství a skvělý zážitek. Můžu to hodnotit jenom kladně.

Radim Šalda, obránce

Věřili jsme si, že by nám to na medaili mohlo vyjít. Škoda toho nepodařeného posledního zápasu. Štve mě to, ale věřím, že se ta šance naskytne znovu. V týmu bylo dost mladších kluků, příští rok bychom z toho mohli těžit, byla to nejen pro mě velká zkušenost. Vzpomínat budu na mistrovství v dobrém, měli jsme super partu mezi hráči i s trenéry.

Filip Chytil, útočník

Je to úspěch, vždyť jsme po třinácti letech postoupili přes čtvrtfinále. Já osobně jsem se snažil dělat všechno pro tým, ale vím, že umím zahrát líp.

Martin Kaut, útočník

Byli jsme opravdový tým a jen díky tomu jsme postoupili do nejlepší čtyřky. Mrzí mě, že medaili nemáme, ale za ty dva poslední zápasy jsme si ji nezasloužili. I tak si myslím, že musíme být spíš pozitivní. Semifinále po třinácti letech je úspěch, turnaj jsme odmakali jako tým.

Semifinále je příslibem pro celý český hokej

Kdyby mi někdo před mistrovstvím světa řekl, že budeme hrát o medaile, tak to určitě beru. Šampionát proto hodnotím jako úspěšný, semifinále je příslibem pro celý český hokej. Máme za sebou fantastický turnaj, i když s lehkou pachutí z posledních dvou výsledků.

Na výsledek utkání o třetí místo mělo vliv také semifinále s Kanadou. Kluci byli unavení, proti USA nám došly fyzické i psychické síly. Když jsme dostali dva góly

ve vlastní přesilovce, nabouralo to naše už tak křehké sebevědomí.

Oproti těm top mužstvům nám chybí dovednost. Je to i kvůli tomu, že týmy jako Kanada nebo USA vybírají z velkého počtu hráčů, my jsme v tomhle trochu omezení.

Další věcí je to, že ti hráči dostávají v nejvyšších soutěžích hodně prostoru, mají tam významnou roli. Tím získávají sebevědomí, které nám pak v klíčových zápasech chybí.

Doufám, že si teď spousta kluků řekla o víc minut v českých soutěžích, protože na šampi-

onátu bylo vidět, že jsou konkurenceschopní. Myslím, že se nám vyplácí a těžíme z projektu Dukla, který mladým hráčům dává prostor zapojit se do dospělého hokeje. Kluci, co díky němu pravidelně nastupovali, měli minuty navíc. I ty rozhodly o tom, že jsme zvládli zápasy ve skupině a čtvrtfinále s Finskem.

Řada kluků, kteří byli na mistrovství, je velkým příslibem pro náš hokej a jsem rád, že jsem s nimi mohl pracovat. Nesouhlasím s názory, že tohle je nejlepší tým a čekají nás hubené roky. Příští rok bude tohle mužstvo ještě lepší.

KOMENTÁŘ

Filip Pešán

trenér reprezentace do 20 let

První Harfa Cup přinesl skvělé zážitky

Velkým úspěchem skončil prosincový první ročník hokejového Harfa Cupu. Pro pořadatele bylo největší odměnou nadšení dětí, kterým se postarali o nevšední sportovní i společenský zážitek.

Nešlo totiž tentokrát jen o bitvy na hokejovém poli. Ty se odehrávaly na nezvyklém a atraktivním místě, otevřeném kluzišti přímo na střeše obchodního centra Harfa v Praze. Navíc byl ale pro účastníky nachystán bohatý doprovodný program: navštívili Síň slávy českého hokeje, prohlédli si šatnu reprezentativního týmu v O2 areně.

A některé děti se setkaly také s hráči národního týmu, kteří se připravovali na utkání s Finy, všechny pak navštívily jejich tréninky a na vlastní oči viděly i samotný zápas.

„Líbí se nám tady moc. Nejvíce asi ta vířivka v koupelně,“ shodovali se malí hokejisté s očima navrch hlavy při návštěvě kabiny áčka, kam se hned tak někdo nedostane. „Parádní je, jak dobře bruslí a jak chytají gólmány,“ vyprávěl třeták Vojta z HC Letci, když se toho snažil při tréninku reprezentace co nejvíce odkoukat.

Setkání s malými fanoušky a svými možnými nástupci v národním dresu nadchlo i samotné hokejisty. „Je to super, mám z toho radost. Proto to děláme, aby měli nějaký zážitek a užili si to,“ říkal útočník Martin Erat, jenž dětem předal pamětní plakety s podpisy všech reprezentantů. „Vzkázal bych klukům, ať hokej dělají z lásky a hlavně ať je baví, to je to nejdůležitější,“ doplnil.

Organizátorům se podařilo přidat akci dalšího rozměru tím, že program s malými hokejisty absolvovali i děti z dětských domovů a studenti z Jedličkova ústavu a škol.

„Je nádherné vidět kus české a československé sportovní historie a je úžasné, že tak malý národ má takovou spoustu úspě-

chů,“ rozhlížel se Pavel Hubáček po Síni slávy. „Velmi působivé, velmi hezká atmosféra. Líbí se mi sbírka medailí, je zajímavé si uvědomit, kolik jich Česká republika vlastně získala i jak se měnil design těch medailí,“ přidal se David Pham.

Vydařený první ročník celé akce potěšil i prezidenta Českého svazu ledního hokeje Tomáše Krále, který klání Harfa Cupu sledoval a setkání dětí s reprezentanty pomáhal zorganizovat.

CENNÝ SUVENÝR. Kapitán reprezentace Martin Erat předává účastníkům setkání pamětní plakety. Z vítězství v Harfa Cupu se radovali malí spartané (ve výřezu). **Foto:** Repro TV Barrandov a ČSLH/Vladimír Krámpol

„Mám velkou radost, jak se všechno podařilo propojit. Nejdůležitější ale je, že mají radost samotné děti. Myslím, že by tím mohla vzniknout velká tradice do budoucích let,“ uvedl první muž českého hokeje.

Premiérového vydání Harfa Cupu se zúčastnily kluby z Prahy (Kobra, Hvězda, Slavia, Sparta, Zbraslav, Letňany), příští rok by organizátoři i díky čerstvému úspěchu turnaj rádi rozšířili. „Chtěli bychom pozvat jedno mužstvo z každého kraje, aby si výjimečné hokejové zážitky užily děti z celé České republiky,“ prohlásil Vladimír Krámpol ze sportovního oddělení rozvoje ledního hokeje ČSLH.

Škola je důležitá, apeluje Vondrka

Vzpomínky na dobu, kdy sám jako špunt vzhlížel ke svým idolům, vyvolalo v útočníkovi české reprezentace Michalu Vondrce setkání s účastníky žákovského Harfa Cupu.

Jak se vám líbila návštěva dětí v kabíně při reprezentační akci?

Bylo to super a věřím, že to pro ně byla zase dobrá hokejová motivace. Když jsem byl v jejich letech, tak bych byl úplně nadšený, kdyby nás někdo takhle pozval na trénink národního týmu.

Co byste vzkázal malým adeptům hokejového řemesla?

Aby na sobě dělali, aby na sobě makali a že hokej není jen o talentu. Ale zároveň si myslím a na to bych apeloval, že je strašně důležitá škola. Není to klíče, je to fakt. Takže: makat na sobě, ale nekašlat na školu. A že když člověk věří svým snům a jde si za nimi, tak má velkou šanci, že se mu splní.

Kdo byl vlastně vaším idolem, když jste s hokejem začínal?

Mě přivedl k hokeji táta, protože ho taky hrával, takže za vzor jsem měl jeho. Po revoluci se sem pak začaly dostávat kazety s hráči NHL jako byli Gretzky, Lemieux, Jágr... Člověk na ně koukal a čerpal z toho.

Došlo i na slzičku, říká Benák o přijetí do Síň slávy

Na ledě býval nekompromisní, když ale došlo na uvádění do Síň slávy českého hokeje, byl bývalý obránce reprezentace Československa Jaromír Benák naměkko. „Je pro mě velká čest být v takové společnosti,“ říká legendární zadák jihlavské Dukly.

Jak jste se cítil, když jste byl slavnostně uváděn do Síň slávy?

Bylo to parádní. Organizačně všechno klapalo, akorát se člověk nějak odnaučil mluvit naživo do kamery. Tak jsem byl trochu nervózní. Ale jinak to bylo perfektní.

A jak vám bylo, když vám tleskala před zápasem Česko – Finsko vyprodaná O2 arena?

Byla tam skvělá atmosféra, to mě chytlo za srdíčko. Byl jsem hodně dojatý a nejsem zase takovej tvrďák, takže i na slzičku došlo...

Běžela vám před očima vaše kariéra?

Moc mi toho před očima neproběhlo, spíše si člověk uvědomil, jak rychle to uteklo a že už se na ten hokej jenom díváme. Potkal jsem se s hodně známými, které jsem dlouho neviděl, tak jsme si připomněli hokejové zážitky... Moc hezké to bylo.

Plánoval jste i velkou oslavu. Vydařila se?

No to vám musím říct... Bylo nás asi osmdesát, přijela i rodina Čajkova, kterou jsme pozvali, spousta kluků z Dukly, parádní akce. Bylo tam takových dobrot, že jsem pořad někde uzobával a pak do toho ještě přišly Vánoce. Tak mám čtyři pět kilo navíc a musím to shazovat.

Však třeba váš bývalý spoluhráč z Dukly a současný ředitel extraligy Josef Řezníček vzpomíná na legendární zabijačky, které jste pořádal.

No jo, to byly taky akce... Vždycky jsme ji dělali u mých rodičů v Olešný. Celej mančaft, kluci z národáku. Hráli jsme fotbal v Tisu, udělala se zabijačka, zábava v kulturáku...

Když se vrátíme k hokeji: na co z kariéry nejraději vzpomínáte?

Určitě na olympiádu v roce 1984 v Sarajevu. Všichni říkali, že jsme ji měli vyhrát. Měli jsme skvělé mužstvo, jenže jsme podlehli v posledním zápase Sovětskému svazu. A pak samozřejmě Praha 1985. Přál bych všem hokejistům, aby zažili, jaké to je vyhrát doma titul mistrů světa.

Vaši následovníci na přelomu roku usilovali o úspěch na šampionátu do 20 let. Co jste jejich výkonům říkal?

Podle mě je postup mezi nejlepší čtyři po tolika letech velký úspěch. Líbili se mi moc, i když pak už to bylo těžké, pak už to byl fojr z obou stran, ve kterém když uděláte chybu, tak už to v té únavě prostě nedoženete. To není omluva, soupeř měl podmínky stejné. Ale šanci měli kluci i v semifinále proti Kanadě.

Kdo vás nejvíce upoutal?

Mně se moc líbí Zadina, ale je tam víc šikovných kluků. Třeba Nečase znám osobně, protože jsem trénoval ve Žďáře, odkud pochází.

Myslíte, že už se projevuje zvýšená pozornost a projekty, které hokejový svaz směřuje právě k mládeži?

Já pevně věřím, že už se to projevuje, že je to znát a že už to směřuje k lepšímu. Protože jeden čas to bylo fakt špatný. S dětmi se pracovalo spíše ze setrvačnosti, teď doufám, že už se blýská na lepší časy. Poctivá práce desítek možná stovek trenérů v projektech jako jsou VTM, Akademie nebo Dukla se projevuje na

šikovnosti hráčů například při přesilovkách, které měla dvacítká skvělé.

Ještě loni jste trénoval Žďár, jste z Havlíčkovy Brodu, patříte mezi legendy Dukly. Kam vlastně chodíte na hokej nejčastěji?

Už jen do Jihlavy. Chodím na každý zápas, i když mi tam z legrace říkali, že mě tam nebudou pouštět a abych nechodil, že nosím smůlu. (smích)

Týden hokeje opět zaplní stadiony

Hokejový kvíz

1 Který český hráč se dostal do All Stars výběru šampionátu U-20 v USA?

- a) Libor Hájek
- b) Martin Nečas
- c) Filip Zadina

2 Kdo byl z Čechů na šampionátu nejlepší v kanadském bodování?

- a) Filip Zadina
- b) Martin Nečas
- c) Kristian Reichel

3 Ve kterém roce bude šampionát hráčů do 20 let hostit Česko?

- a) 2019
- b) 2020
- c) 2021

4 Kdo bude prvním soupeřem hokejistů Česka na OH v Pchjongčchangu?

- a) Jižní Korea
- b) Kanada
- c) Švýcarsko

5 Na kolika stadionech probíhá od 22. ledna další Týden hokeje?

- a) 110
- b) 125
- c) 141

6 Kolik českých hokejistů podepsalo před touto sezonou nováčkovské smlouvy v NHL?

- a) 5
- b) 10
- c) 13

Správné odpovědi: 1c, 2b, 3b, 4a, 5c, 6c

Přehled přesných termínů Týdne hokeje v jednotlivých oddílech najdete na www.pojdhrathokej.cz

MASKOTEM TÝDNE HOKEJE je populární líviček, který na některých stadionech osobně malé zájemce přivítá. Foto: ČSLH

Zimní stadiony po celé České republice ožívají v tomto týdnu již čtvrtým dílem úspěšné akce Týden hokeje. Zapojí se do něj rekordní počet 141 klubů!

Pilotního dílu se v září 2016 zúčastnilo 25 oddílů, další dvě pokračování v roce 2017 (leden a září) proběhla už celorepublikově. Dohromady akce, která je součástí projektu „Pojď hrát hokej“, přivábila již přes 10 800 dětí!

I nyní bude mít Týden hokeje podobný scénář jako jeho předchozí vydání. „Podle ohlasů, které jsme na dosud konané Týdny hokeje měli, klubům tato kostra vyhovuje. Chceme držet koncepci a vytvářet určitou tradici, nedělat velké změny v tom, co úspěšně funguje a na co jsou kluby zvyklé,“ říká Milan Hnilička, manažer rozvoje ledního hokeje ČSLH.

Malí adepti hokejového řemesla především ve věku od čtyř do osmi let tak budou mít opět možnost seznámit se pod dohledem zkušených trenérů a mnohde i známých hoke-

jových osobností se základy bruslení, ukázkami suché přípravy a hlavně si užít spoustu her a zábavy přímo na ledě.

Navíc pro ně znovu budou připraveny i zajímavé hokejové dárky.

Rodiče se zase dozvědí další informace o fyzickém i osobnostním přínosu ledního hokeje pro jejich dítě i to, s jakými nároky je tento sport spojen.

Svazovou akci si velmi pochvalují třeba v Humpolci. Loni v září tam Týden hokeje přilákal 59 dětí, což byl v rámci republiky čtvrtý nejvyšší počet. „S Týdnem hokeje jsme velmi spokojeni, je dobré, co svaz dělá pro to, aby děcka přilákal k hokeji. Moc se mi to líbí,“ pochvaluje si Tomáš Maršík, trenér mládeže v humpoleckém klubu.

Čemu přičítá to, že jedenáctitisícový Humpolec předstihl v účasti dětí mnohem větší města? „Asi tady přece jen děláme mládež dobře. Humpolec je malé město a lidi si to mezi sebou řeknou, děcka taky. Jsme za to moc rádi,“ říká Maršík.

V Humpolci (a nejen tam) už se těší na lednový termín. K vyšší účasti by mohl dopomoci fakt, že hokejová sezona je v plném proudu, a také rozsáhlá mediální kampaň. Týden hokeje byl vydatně propagován třeba při přenosech ze světového šampionátu hráčů do 20 let.

„Uvidíme, kolik zájemců přijde. Asi devatenáct dětí se u nás po zářijovém termínu i zaregistrovalo do klubu. Byl bych rád, kdyby se nám podařilo zvednout ještě tohle číslo,“ přeje si Maršík a doplňuje: „Dost dětí zůstalo na školičku bruslení s tím, že se zatím spíš chtějí naučit bruslit. Tam nám chodí každý týden kolem čtyřiceti děcek a třeba i z nich někdo časem ještě přejde na hokej.“

I nadále platí, že pokud se účastník Týdne hokeje následně v klubu zaregistruje, může využít poukázky od ČSLH v hodnotě 1500 korun na pořízení hokejové výstroje. Vedle toho také funguje projekt ČSLH s názvem Hokejová výstroj nejmenším, díky kterému byla od roku 2010 rozeslána klubům po celé České republice výstroj pro děti za více než 70 milionů Kč.

Hráč měsíce Pšenička: Cíl? Áčko Sparty a maturita

Tato sezona mu vychází a prosinec to jen potvrdil. Útočník Sparty Tomáš Pšenička se v něm dočkal premiérového startu za A – tým v Tipsport extralize i ocenění pro Hráče měsíce v DHL Extralize juniorů.

„Extraliga dospělých je fakt fořr, hodně soubojů, rychlé rozhodování a rychlá střelba. Každá chyba se trestá gólem,“ říká forvard, který sbírá v nejvyšší soutěži první starty a pozorně naslouchá trenérům. „Nabádají mě, abych napadal, dohrával souboje, dostával puk pod kontrolou z pásma a podobně. Vždy je také důležité udržet se v útočném pásmu

a pořád bruslit, co to jde.“ K hokeji přivedl Pšeničku táta, který ho také hrával, první krůčky dělal na ledě v Kralupech. „Pak jsem se rozhodl, že zkusím štěstí na Spartě a zatím to vychází,“ pochvaluje si talentovaný útočník. „Mým největším cílem teď je udržet se v kádru áčka,“ přeje si Pšenička, jenž nastupuje i ve WSM lize za Ústí nad Labem.

Jednu metu má ale také mimo led. „Jsem na obchodní akademii v Satalicích. Mám před maturitou, a tak je můj největší cíl právě její dokončení,“ říká Pšenička, který holduje i jednomu poněkud nezvyklému doplňkovému sportu.

„Hrozně rád surfuju. Přivedla mě k tomu maminka, které to šlo na dovolené v Chorvatsku. Vyzkoušel jsem si to jako kluk a dnes už surfuju třináctým rokem,“ prozrazuje spartánská naděje.

HRÁČ PROSINCE

DHL Extraliga juniorů

Tomáš Pšenička (Sparta)

Extraliga staršího dorostu

Roman Půček (Vsetín)

ELIOD Extraliga mladšího dorostu

Jakub Naar (Hradec Králové)

TOMÁŠ PŠENIČKA

je hvězdou juniorky Sparty. Foto: ČSLH/ Vladimír Krampol

